

ผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้ประกอบการเมืองแร่ต่างประเทศประจำปี ๒๕๕๓/๒๕๕๔ ของสถาบันเฟรเซอร์ (Fraser Institute)

นายจรินทร์ ชลไพศาล
กลุ่มวิเคราะห์สถานการณ์เศรษฐกิจ (วศ.)
สำนักเศรษฐกิจและความร่วมมือระหว่างประเทศ (สศก.)

การสำรวจความคิดเห็นของผู้ประกอบการเมืองแร่ของสถาบันเฟรเซอร์ (Fraser Institute) ได้เริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๐ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความคิดเห็นของผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจสำรวจและทำเหมืองแร่ต่อการตัดสินใจลงทุนเกี่ยวกับพื้นที่ศักยภาพและความสามารถด้านนโยบายการบริหารจัดการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงโอกาสสำหรับการพัฒนานโยบายการบริหารจัดการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ในแต่ละพื้นที่ ทั้งนี้ ผลการสำรวจจะสะท้อนให้เห็นถึงความคิดเห็นของผู้บริหารสถานประกอบการสำรวจและทำเหมืองแร่ทั่วโลก สำหรับในปี พ.ศ. ๒๕๕๓/๒๕๕๔ มีพื้นที่ซึ่งมีการสำรวจและทำเหมืองแร่ถูกนำมาสำรวจความคิดเห็นจำนวน ๗๙ แห่งทั่วโลก โดยมีสถานประกอบการที่ร่วมแสดงความคิดเห็นจำนวน ๔๙๔ แห่ง แบ่งออกเป็น ๕ กลุ่ม สถานประกอบการส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ ๕๓ เป็นสถานประกอบการด้านการสำรวจแร่ รองลงมา คือ สถานประกอบการเหมืองแร่ที่มีรายได้มากกว่า ๕๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐฯต่อปี (ร้อยละ ๒๐) ทั้งนี้ ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่ดำรงตำแหน่งประธานบริษัท (ร้อยละ ๓๙) รองลงมา ดำรงตำแหน่งผู้จัดการบริษัท (ร้อยละ ๑๘)

สถาบันเฟรเซอร์ใช้แบบสอบถามในการสำรวจความคิดเห็น โดยให้ผู้ตอบจัดอันดับความคิดเห็นสำหรับแต่ละประเด็นคำถาม โดยแบ่งความคิดเห็นออกเป็น ๕ ระดับ

- ระดับที่ ๑ หมายถึง บังคับดังกล่าวส่งเสริมให้เกิดการลงทุนสำรวจแร่
- ระดับที่ ๒ หมายถึง บังคับดังกล่าวไม่เป็นอุปสรรคต่อการลงทุนสำรวจแร่
- ระดับที่ ๓ หมายถึง บังคับดังกล่าวเป็นอุปสรรคต่อการลงทุนสำรวจแร่เล็กน้อย
- ระดับที่ ๔ หมายถึง บังคับดังกล่าวเป็นอุปสรรคต่อการลงทุนสำรวจแร่มาก
- ระดับที่ ๕ หมายถึง บังคับดังกล่าวเป็นปัจจัยที่ทำให้ไม่ลงทุนสำรวจแร่

โดยผลการสำรวจแบ่งออกเป็น ๔ ด้านหลัก ดังนี้

๑. ดัชนีความสามารถด้านนโยบายการบริหารจัดการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ (Policy Potential Index)

ดัชนีความสามารถด้านนโยบายชี้ให้เห็นถึงขีดความสามารถของรัฐในการดึงดูดนักลงทุนผ่านนโยบายเกี่ยวกับการบริหารจัดการการสำรวจและทำเหมืองแร่ในแต่ละพื้นที่ โดยมีการสำรวจปัจจัยด้านนโยบายการบริหารจัดการอุตสาหกรรมเหมืองแร่หลากหลายด้าน ซึ่งมีผลการสำรวจ ดังนี้

๑.๑ ความไม่แน่นอนของกระบวนการบริหารจัดการ การตีความ และการบังคับใช้กฎระเบียบ

พื้นที่ที่มีปัญหาความไม่แน่นอนของกระบวนการบริหารจัดการ การตีความ และการบังคับใช้กฎระเบียบน้อยที่สุด ได้แก่ ชิลี สวีเดน บุร์กินาฟาโซ บอตสวานา และกรีนแลนด์ ตามลำดับ สำหรับพื้นที่ที่มีปัญหาดังกล่าวมากที่สุด ได้แก่ เวเนซุเอลา วอชิงตัน แคลิฟอร์เนีย วิสคอนซิน และกัวเตมาลา ตามลำดับ (รูปที่ ๑)

๑.๒ ความไม่แน่นอนเกี่ยวกับกฎระเบียบด้านสิ่งแวดล้อม

พื้นที่ที่มีปัญหาความไม่แน่นอนเกี่ยวกับกฎระเบียบด้านสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด ได้แก่ บุร์กินาฟาโซ บอตสวานา มาลี เวียดนาม และชิลี ตามลำดับ สำหรับพื้นที่ที่มีปัญหาดังกล่าวมากที่สุด ได้แก่ วิสคอนซิน แคลิฟอร์เนีย วอชิงตัน โคโลราโด และฮอนดูรัส ตามลำดับ (รูปที่ ๒)

๑.๓ ความซ้ำซ้อนและไม่สอดคล้องกันของการกำกับดูแล

พื้นที่ที่มีปัญหาความซ้ำซ้อนและไม่สอดคล้องกันของการกำกับดูแลน้อยที่สุด ได้แก่ บอตสวานา สวีเดน ไนเจอร์ บุร์กินาฟาโซ และชิลี ตามลำดับ สำหรับพื้นที่ที่มีปัญหาดังกล่าวมากที่สุด ได้แก่ วอชิงตัน เวเนซุเอลา อินเดียน แคลิฟอร์เนีย และโบลิเวีย ตามลำดับ (รูปที่ ๓)

๑.๔ ความเป็นธรรม โปร่งใส รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพของกระบวนการทางกฎหมาย

พื้นที่ที่มีปัญหาความเป็นธรรม โปร่งใส รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพของกระบวนการทางกฎหมายน้อยที่สุด ได้แก่ บอตสวานา ยูทาร์ ออสเตรเลียใต้ นิวฟันด์แลนด์และแลบราดอร์ และชิลี ตามลำดับ สำหรับพื้นที่ที่มีปัญหาดังกล่าวมากที่สุด ได้แก่ คองโก โบลิเวีย กัวเตมาลา ฮอนดูรัส และเวเนซุเอลา ตามลำดับ (รูปที่ ๔)

๑.๕ ระบบการเก็บภาษี

พื้นที่ที่มีปัญหาด้านระบบการเก็บภาษีน้อยที่สุด ได้แก่ บอตสวานา อลาสกา ยูทาร์ โนวาสโกเชีย และอัลเบอร์ตา ตามลำดับ สำหรับพื้นที่ที่มีปัญหาดังกล่าวมากที่สุด ได้แก่ โบลิเวีย ซิมบับเว เวเนซุเอลา รัสเซีย และเอกวาดอร์ ตามลำดับ (รูปที่ ๕)

๑.๖ ความไม่แน่นอนด้านความขัดแย้งเกี่ยวกับสิทธิในที่ดิน

พื้นที่ที่มีปัญหาความไม่แน่นอนด้านความขัดแย้งเกี่ยวกับสิทธิในที่ดินน้อยที่สุด ได้แก่ ยูทาร์ บุร์กินาฟาโซ ฟินแลนด์ มิซิแกน และตุรกี ตามลำดับ สำหรับพื้นที่ที่มีปัญหาดังกล่าวมากที่สุด ได้แก่ โบลิเวีย เวเนซุเอลา นอร์ทเวสต์ เทร์ริทอรีส์ ฟิลิปินส์ และซิมบับเว ตามลำดับ (รูปที่ ๖)

๑.๗ ความไม่แน่นอนเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์

พื้นที่ที่มีปัญหาความไม่แน่นอนเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์ (ในรูปของป่าไม้ พื้นที่สาธารณะ รวมทั้งแหล่งโบราณคดี) น้อยที่สุด ได้แก่ ไนเจอร์ กินี นามิเบีย มาลี และบุร์กินาฟาโซ ตามลำดับ สำหรับพื้นที่ที่มีปัญหาดังกล่าวมากที่สุด ได้แก่ วอชิงตัน วิสคอนซิน นอร์ทเวสต์เทร์ริทอรีส์ เวเนซุเอลา และบริติชโคลัมเบีย ตามลำดับ (รูปที่ ๗)

๑.๘ สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน

พื้นที่ที่มีปัญหาด้านสาธารณูปโภค (เช่น ถนน ไฟฟ้า เป็นต้น) น้อยที่สุด ได้แก่ มินิโซตา ฟินแลนด์ สวีเดน สเปน และมิซิแกน ตามลำดับ สำหรับพื้นที่ที่มีปัญหาดังกล่าวมากที่สุด ได้แก่ คองโก โบลิเวีย ภูมามูต คีร์กีซสถาน และนอร์ทเวสต์เทร์ริทอรีส์ ตามลำดับ (รูปที่ ๘)

๑.๙ เงื่อนไขด้านการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชุมชน

พื้นที่ที่มีปัญหาเงื่อนไขด้านการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชุมชนน้อยที่สุด ได้แก่ แทสเมเนีย ฟินแลนด์ เนวาดา เซาท์ดาโกตา และไวโอมิง ตามลำดับ สำหรับพื้นที่ที่มีปัญหาดังกล่าวมากที่สุด ได้แก่ กัวเตมาลา เวเนซุเอลา โบลิเวีย ฮอนดูรัส และปานามา ตามลำดับ (รูปที่ ๙)

๑.๑๐ อุปสรรคทางการค้า

พื้นที่ที่มีปัญหาอุปสรรคทางการค้า (เช่น การส่งกำไรกลับประเทศ ข้อจำกัดด้านเงินตราต่างประเทศ) น้อยที่สุด ได้แก่ นอร์เวย์ นิวซีแลนด์ เซาท์ออสเตรเลีย นอร์ทเวสต์เทร์ริทอรีส์ และเซาท์ดาโกตา ตามลำดับ สำหรับพื้นที่ที่มีปัญหาดังกล่าวมากที่สุด ได้แก่ ซิมบับเว เวเนซุเอลา คาซัคสถาน โบลิเวีย และคองโก ตามลำดับ (รูปที่ ๑๐)

๑.๑๑ เสถียรภาพทางการเมือง

พื้นที่ที่มีปัญหาด้านเสถียรภาพทางการเมืองน้อยที่สุด ได้แก่ สวีเดน สเปน กรีนแลนด์ ยูทาร์ และนิวบรินสวิก ตามลำดับ สำหรับพื้นที่ที่มีปัญหาดังกล่าวมากที่สุด ได้แก่ คองโก มาดากัสการ์ ซิมบับเว เวเนซุเอลา และเอกวาดอร์ ตามลำดับ (รูปที่ ๑๑)

๑.๑๒ กฎระเบียบ ข้อตกลง และความยุ่งยากด้านการจ้างงาน

พื้นที่ที่มีปัญหาด้านกฎระเบียบ ข้อตกลง และความยุ่งยากด้านการจ้างงานน้อยที่สุด ได้แก่ นอร์เวย์ บูร์กินาฟาโซ เซาท์ดาโกตา แอริโซนา และอลาสกา ตามลำดับ สำหรับพื้นที่ที่มีปัญหาดังกล่าวมากที่สุด ได้แก่ เวเนซุเอลา โบลิเวีย เอกวาดอร์ แอฟริกาใต้ และคองโก ตามลำดับ (รูปที่ ๑๒)

๑.๑๓ ฐานข้อมูลธรณีวิทยา

พื้นที่ที่มีปัญหาด้านฐานข้อมูลธรณีวิทยา (ขนาด และคุณภาพของแผนที่ทางธรณีวิทยา รวมทั้งความยากง่ายในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร) น้อยที่สุด ได้แก่ วิกตอเรีย เซาท์ออสเตรเลีย ควีนส์แลนด์ นอร์ทเวสต์เทร์ริทอรี และนิวเซาท์เวลส์ ตามลำดับ สำหรับพื้นที่ที่มีปัญหาดังกล่าวมากที่สุด ได้แก่ คองโก คาซัคสถาน กินี จีน และคีร์กีซสถาน ตามลำดับ (รูปที่ ๑๓)

๑.๑๔ ความปลอดภัย

พื้นที่ที่มีปัญหาด้านความปลอดภัย (หมายรวมถึง ความปลอดภัยของนักลงทุนจากการก่อการร้าย การก่ออาชญากรรม) น้อยที่สุด ได้แก่ สวีเดน นอร์เวย์ กรีนแลนด์ ฟินแลนด์ และนิวซีแลนด์ ตามลำดับ สำหรับพื้นที่ที่มีปัญหาดังกล่าวมากที่สุด ได้แก่ คองโก ไนเจอร์ ฮอนดูรัส ซิมบับเว และปาปัวนิวกินี ตามลำดับ (รูปที่ ๑๔)

๑.๑๕ จำนวนและทักษะของแรงงาน

พื้นที่ที่มีปัญหาด้านจำนวนและทักษะของแรงงานน้อยที่สุด ได้แก่ สวีเดน ฟินแลนด์ ยูทาห์ ไอดาโฮ และออนแทรีโอ ตามลำดับ สำหรับพื้นที่ที่มีปัญหาดังกล่าวมากที่สุด ได้แก่ คองโก มาดากัสกา มองโกเลีย กินี และปาปัวนิวกินี ตามลำดับ (รูปที่ ๑๕)

๑.๑๖ การเพิ่มขึ้นของความไม่แน่นอนเกี่ยวกับนโยบายด้านแร่รวมทั้งการนำนโยบายไปใช้

พื้นที่ที่มีปัญหาด้านการเพิ่มขึ้นของความไม่แน่นอนเกี่ยวกับนโยบายด้านแร่รวมทั้งการนำนโยบายไปใช้น้อยที่สุด ได้แก่ กรีนแลนด์ บอตสวานา ซิลี แอลเบอ์ตา และฟินแลนด์ ตามลำดับ สำหรับพื้นที่ที่มีปัญหาดังกล่าวมากที่สุด ได้แก่ ซิมบับเว เวเนซุเอลา คองโก วิตคอนซิน และโบลิเวีย ตามลำดับ (รูปที่ ๑๖)

สำหรับผลการสำรวจดัชนีความสามารถด้านนโยบายในภาพรวม (Policy Potential Index) พบว่า แอลเบอ์ตา เนวาดา แคนซัส ควิเบก และฟินแลนด์ เป็นพื้นที่ที่มีดัชนีความสามารถด้านนโยบายสูงที่สุด สำหรับพื้นที่ที่มีดัชนีความสามารถด้านนโยบายต่ำที่สุด ได้แก่ ฮอนดูรัส เวเนซุเอลา คองโก โบลิเวีย และกัวเตมาลา ตามลำดับ (รูปที่ ๑๗)

เมื่อพิจารณาพื้นที่ในภาพใหญ่พบว่าพื้นที่แถบแคนาดาและออสเตรเลียจะมีดัชนีความสามารถด้านนโยบายค่อนข้างสูง ในขณะที่แถบแอฟริกาและลาตินอเมริกาจะมีดัชนีความสามารถด้านนโยบายค่อนข้างต่ำ (ยกเว้นบางประเทศ เช่น ซิลี และบอตสวานา) สำหรับพื้นที่ในภูมิภาคเอเชียมีดัชนีความสามารถด้านนโยบายในระดับต่ำถึงปานกลาง เช่น จีน (ลำดับที่ ๖๒ จาก ๗๙) อินเดีย (๗๔) เวียดนาม (๕๕) อินโดนีเซีย (๗๐) ฟิลิปปินส์ (๖๖) ปาปัวนิวกินี (๖๔) เป็นต้น

๒. ดัชนีศักยภาพทรัพยากรแร่ภายใต้กฎระเบียบที่ดีที่สุด (Policy/Mineral Potential Index: assume no land use restrictions in place and assume industry ‘best practices’)

ดัชนีศักยภาพทรัพยากรแร่ภายใต้กฎระเบียบที่ดีที่สุดได้สมมติให้ในแต่ละพื้นที่ที่ไม่มีข้อจำกัดในด้านการใช้ที่ดินและมีการบริหารจัดการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ที่ดีที่สุด ดังนั้น ดัชนีนี้จะสะท้อนให้เห็นถึงศักยภาพทรัพยากรแร่ในแต่ละพื้นที่อย่างแท้จริง (Pure mineral potential)

ผลการสำรวจพบว่า อลาสกา ยูคอน โคโลราโด คองโก และแคนซัส เป็นพื้นที่ที่มีดัชนีศักยภาพทรัพยากรแร่ภายใต้กฎระเบียบที่ดีที่สุด สำหรับพื้นที่ที่มีดัชนีดังกล่าวต่ำที่สุด ได้แก่ เซาท์ดาโกตา โนวาสโกเชีย สเปน วิกตอเรีย และวอชิงตัน ตามลำดับ (รูปที่ ๑๘)

สำหรับพื้นที่อื่นที่น่าสนใจ ได้แก่ ปาปัวนิวกินี (๖) เวสเทิร์นออสเตรเลีย (๗) อินโดนีเซีย (๑๒) ฟิลิปปินส์ (๑๙) จีน (๓๗) มาดากัสการ์ (๕๑) เวียดนาม (๖๑) และอินเดีย (๗๐) เป็นต้น

๓. ดัชนีศักยภาพแร่ภายใต้กฎระเบียบในปัจจุบัน (Current Mineral Potential Index: assume current regulations and land use restrictions)

ดัชนีศักยภาพแร่ภายใต้กฎระเบียบในปัจจุบันเป็นการผสมผสานระหว่างความสามารถด้านนโยบายและศักยภาพด้านทรัพยากรแร่ เนื่องจากการสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพแร่ในแต่ละพื้นที่โดยให้คำนึงถึงกฎระเบียบและข้อจำกัดในการใช้ที่ดินในปัจจุบัน นั้นหมายความว่าพื้นที่ที่มีความสามารถด้านนโยบายแต่มีข้อจำกัดด้านทรัพยากรแร่จะมีอันดับลดลงเมื่อวัดโดยดัชนีศักยภาพแร่ภายใต้กฎระเบียบในปัจจุบัน ส่วนพื้นที่ที่ไม่มีความสามารถด้านนโยบายแต่มีทรัพยากรแร่อุดมสมบูรณ์จะมีอันดับดัชนีศักยภาพแร่ภายใต้กฎระเบียบในปัจจุบันดีกว่าดัชนีความสามารถด้านนโยบาย

ผลการสำรวจพบว่า ซิลี คริวเบก แคตเชวัน เนวาดา และกรีนแลนด์ เป็นพื้นที่ที่มีดัชนีศักยภาพแร่ภายใต้กฎระเบียบในปัจจุบันสูงที่สุด สำหรับพื้นที่ที่มีดัชนีศักยภาพแร่ภายใต้กฎระเบียบในปัจจุบันต่ำที่สุด ได้แก่ วิสคอนซิน วอชิงตัน เวเนซุเอลา ฮอนดูรัส และซิมบับเว ตามลำดับ (รูปที่ ๑๙)

สำหรับพื้นที่อื่นที่น่าสนใจ ได้แก่ เวสเทิร์นออสเตรเลีย (๘) ปาปัวนิวกินี (๑๐) ฟิลิปปินส์ (๔๐) เวียดนาม (๔๑) มาดากัสการ์ (๔๖) อินโดนีเซีย (๕๘) จีน (๖๑) และอินเดีย (๖๔) เป็นต้น

๔. ดัชนีโอกาสสำหรับการพัฒนาการจัดการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ (Room to Improve Index)

ดัชนีโอกาสสำหรับการพัฒนาจะสะท้อนให้เห็นความต่างระหว่างศักยภาพแร่ในกรณีที่นโยบายการบริหารจัดการเหมืองแร่ดีที่สุด (ดัชนีที่ ๒) กับศักยภาพแร่ในกรณีนโยบายการบริหารจัดการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ภายใต้กฎระเบียบในปัจจุบัน (ดัชนีที่ ๓) โดยหากนโยบายบริหารจัดการแร่ไม่ดีแต่มีศักยภาพแร่สูงแสดงว่ามีโอกาสสำหรับการพัฒนามาก ในขณะที่หากนโยบายการบริหารจัดการดีอยู่แล้วแต่มีศักยภาพแร่ไม่มากแสดงว่ามีโอกาสสำหรับการพัฒนาไม่มาก

พื้นที่ที่มีดัชนีโอกาสสำหรับการพัฒนาสูงที่สุด ได้แก่ คองโก ซิมบับเว เอกวาดอร์ นอร์ทเวสต์เทร์ริทอรีส์ และอินโดนีเซีย ตามลำดับ (รูปที่ ๒๐)

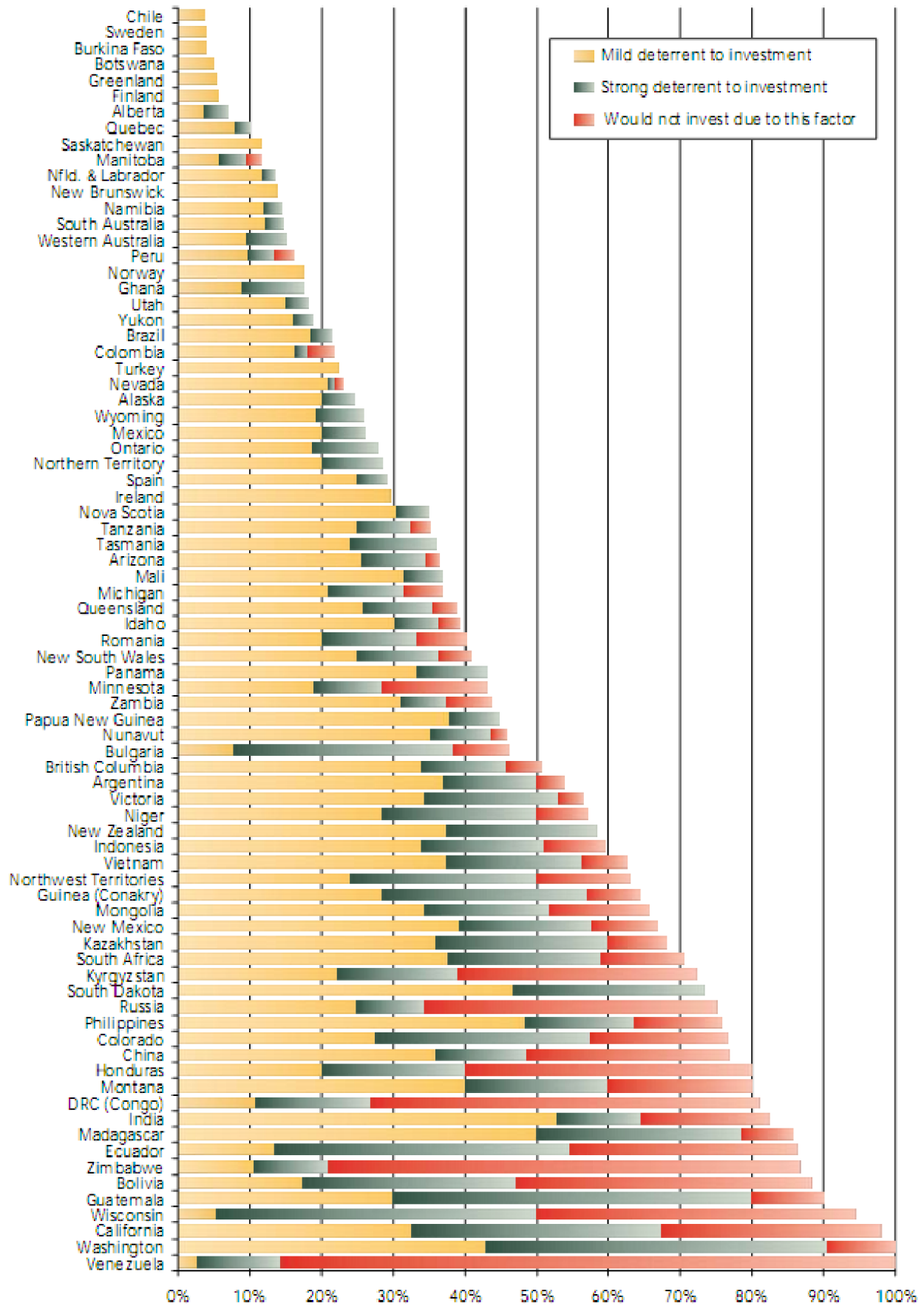
สำหรับผลสำรวจในภาพรวมพบว่า ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๔๘ - ๒๕๕๓ ผู้ตอบแบบสำรวจประมาณ ๑ ใน ๓ เปิดเผยว่า ในช่วงเวลาดังกล่าวงบประมาณเกี่ยวกับการสำรวจแร่ของบริษัทเพิ่มขึ้นแม้จะเกิดวิกฤติการณ์ทางการเงิน นอกจากนี้มากกว่า ๓ ใน ๔ เปิดเผยว่างบประมาณของบริษัทสำหรับการสำรวจแร่ในปี ๒๕๕๔ เพิ่มขึ้น

ทั้งนี้ เมื่อสอบถามถึงปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการตัดสินใจลงทุนทำเหมืองแร่ ประมาณร้อยละ ๖๐ มีความเห็นว่าศักยภาพด้านแร่มีความสำคัญมากกว่าปัจจัยด้านนโยบาย สำหรับชนิดแร่ที่ผู้ตอบแบบสำรวจใช้สัดส่วนงบประมาณในการลงทุนสูงที่สุด ได้แก่ ทองคำ ทองแดง ยูเรเนียม นิกเกิล และสังกะสี ตามลำดับ

อ้างอิง

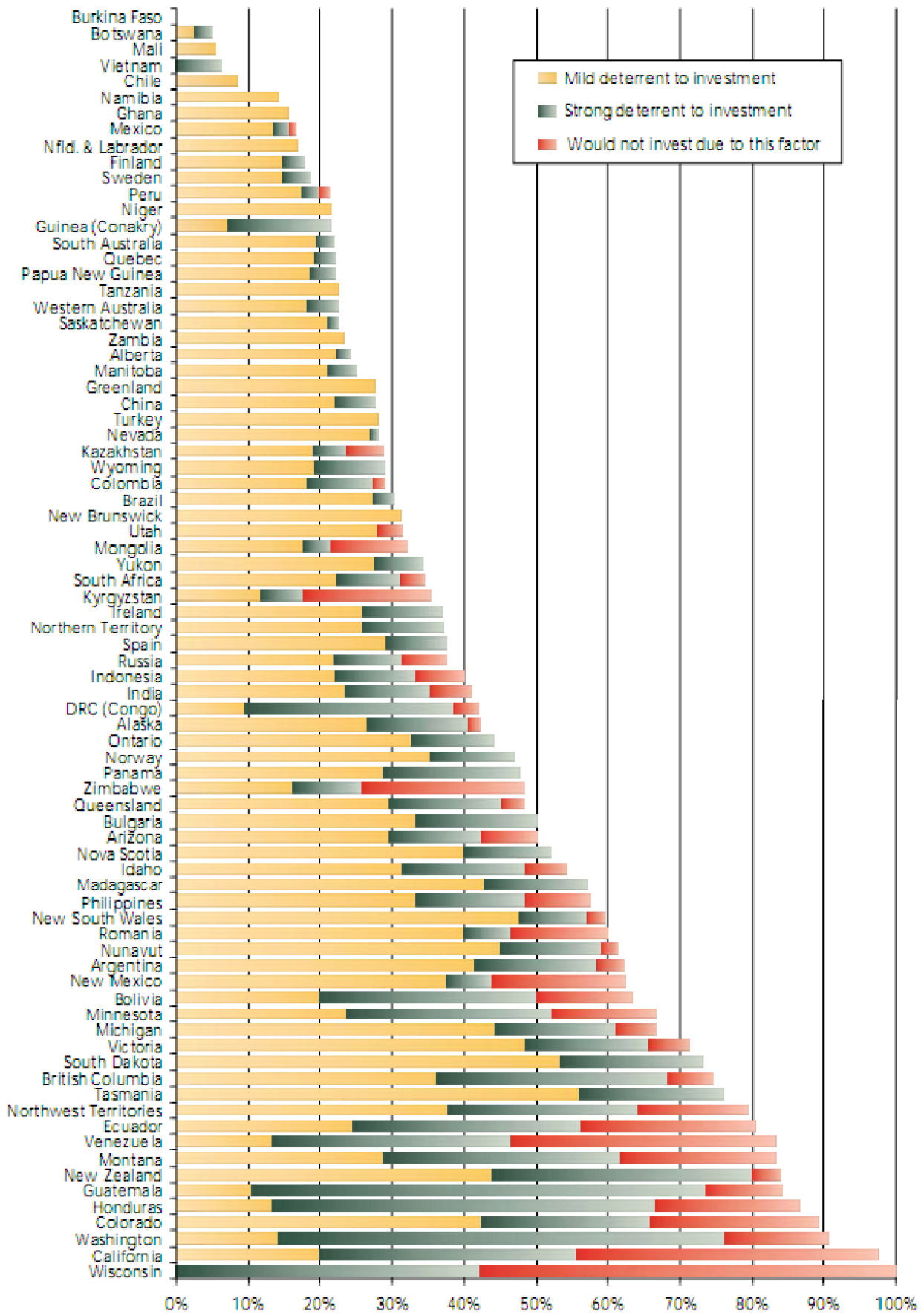
Fraser Institute “Survey of Mining Companies ๒๐๑๐/๒๐๑๑” March ๒๐๑๑.

รูปที่ ๑ ความไม่แน่นอนของกระบวนการบริหารจัดการ การตีความ และการบังคับใช้กฎระเบียบที่มีอยู่
 (Uncertainty concerning the administration, interpretation, and enforcement of existing regulations)

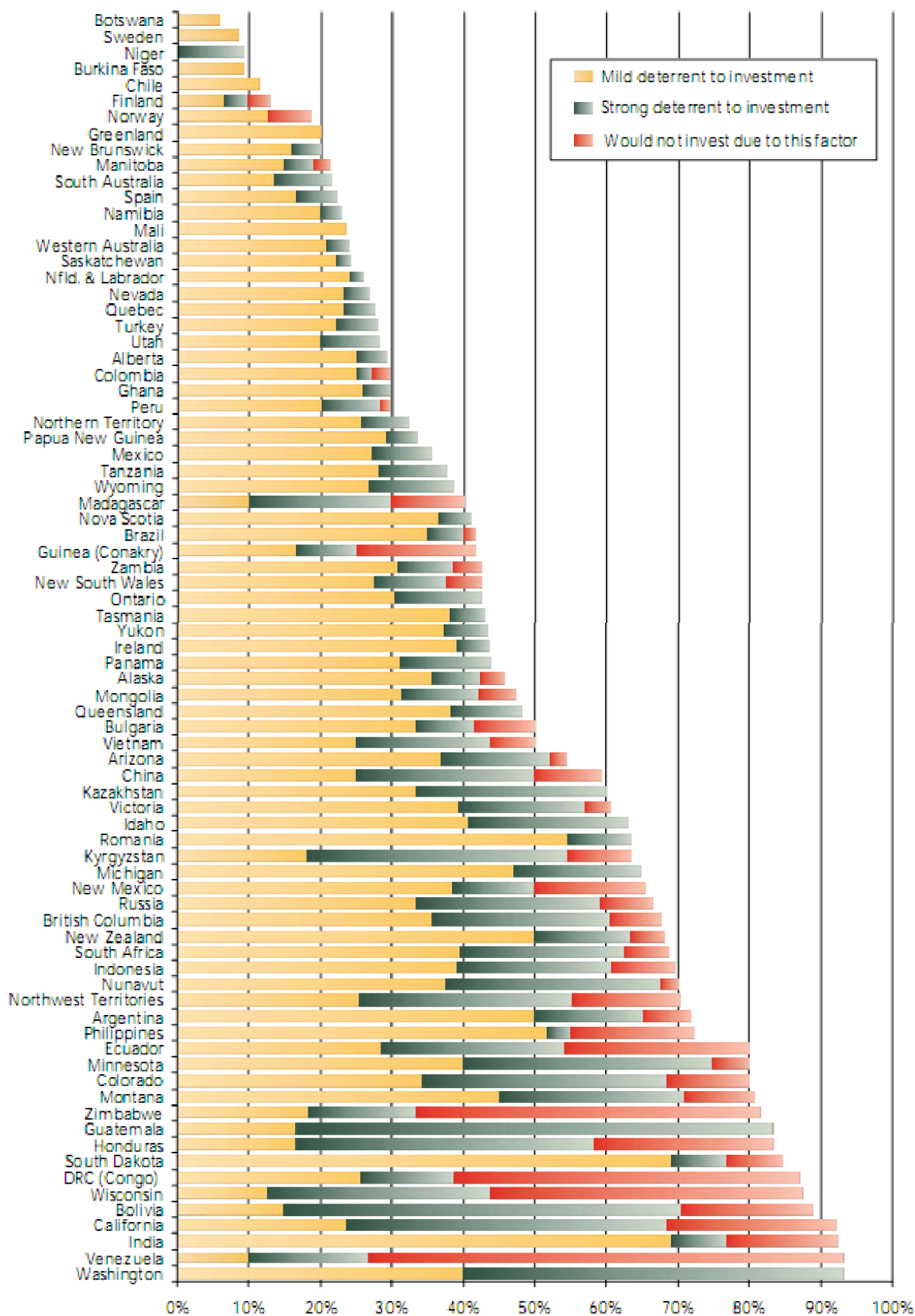
ที่มา: Fraser Institute (๒๐๑๑)

รูปที่ ๒ ความไม่แน่นอนเกี่ยวกับกฎระเบียบด้านสิ่งแวดล้อม
(Uncertainty concerning environmental regulations)

ที่มา: Fraser Institute (๒๐๑๑)

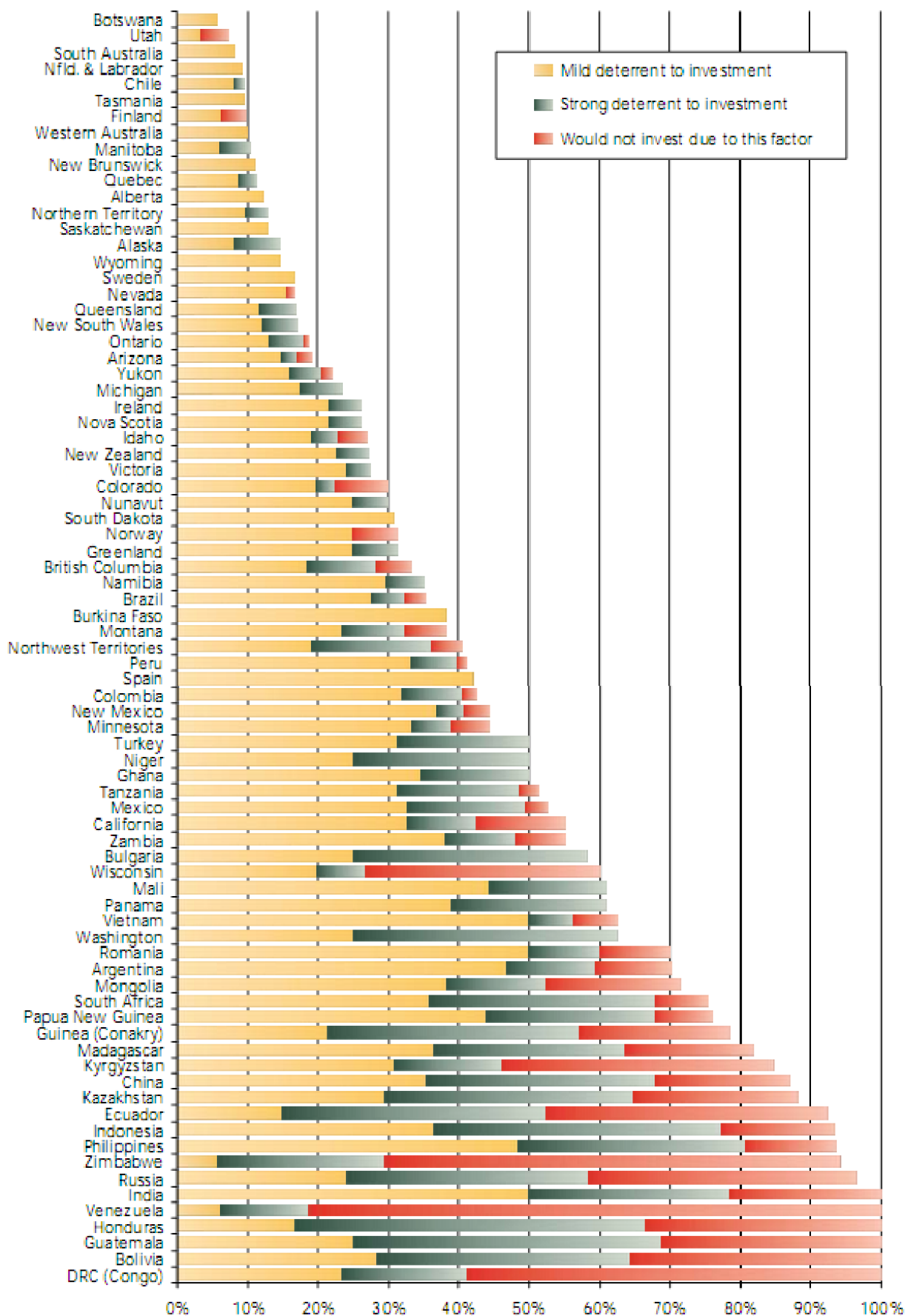
รูปที่ ๓ ความซ้ำซ้อนและไม่สอดคล้องกันของการกำกับดูแล
(Regulatory duplication and inconsistencies)

ที่มา: Fraser Institute (๒๐๑๑)

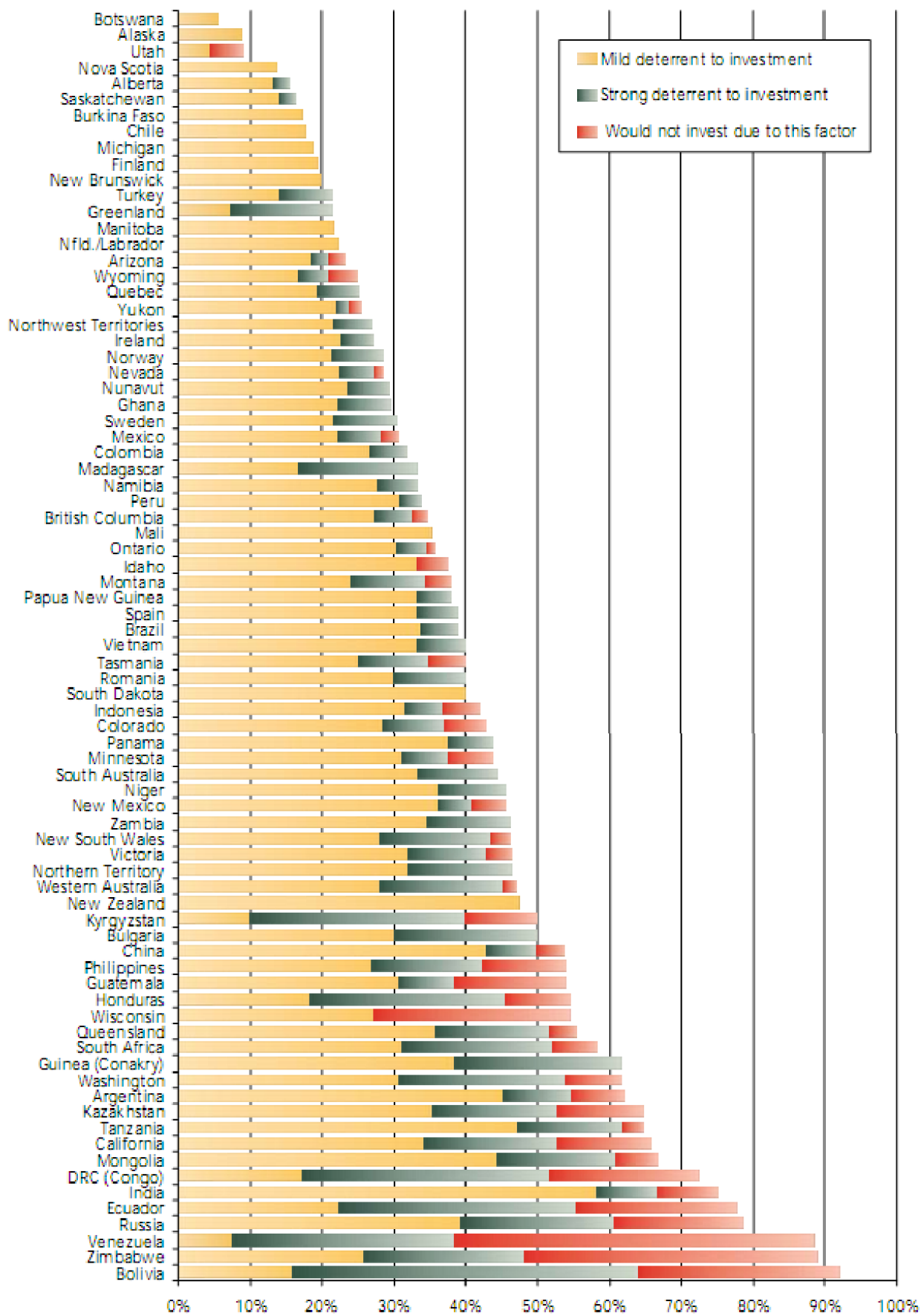
รูปที่ ๔ ความเป็นธรรม โปร่งใส คอร์รัปชัน รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพของกระบวนการทางกฎหมาย
 (Legal processes that are fair, transparent, non-corrupt, timely and efficiently administered)

ที่มา: Fraser Institute (๒๐๑๑)

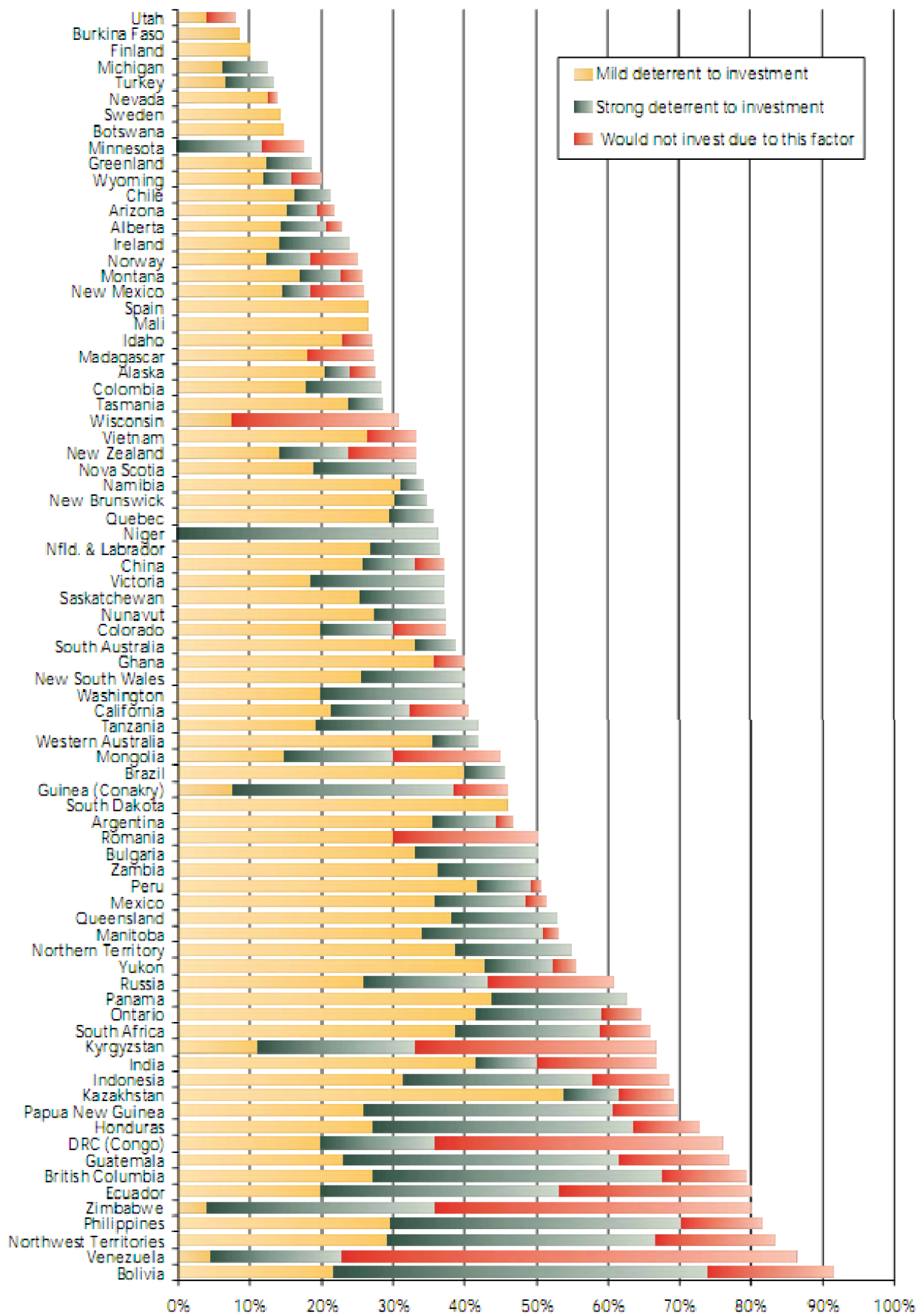

รูปที่ ๕ ระบบการเก็บภาษี
(Taxation regime)

ที่มา: Fraser Institute (๒๐๑๑)

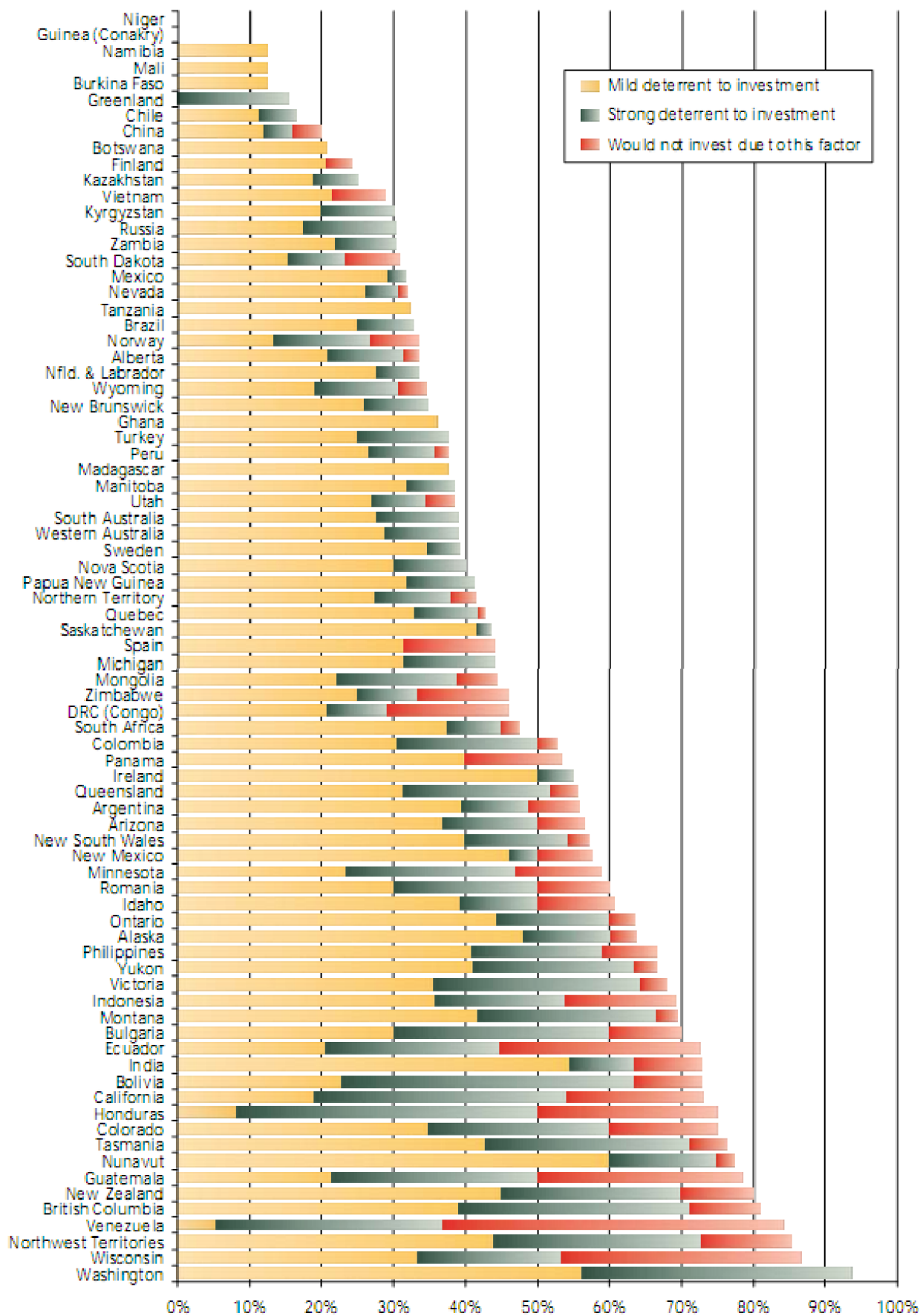
รูปที่ ๖ ความไม่แน่นอนด้านการโต้แย้งเกี่ยวกับสิทธิในที่ดิน
(Uncertainty concerning disputed land claims)

ที่มา: Fraser Institute (๒๐๑๑)

รูปที่ ๗ ความไม่แน่นอนเกี่ยวกับพื้นที่อนุรักษ์

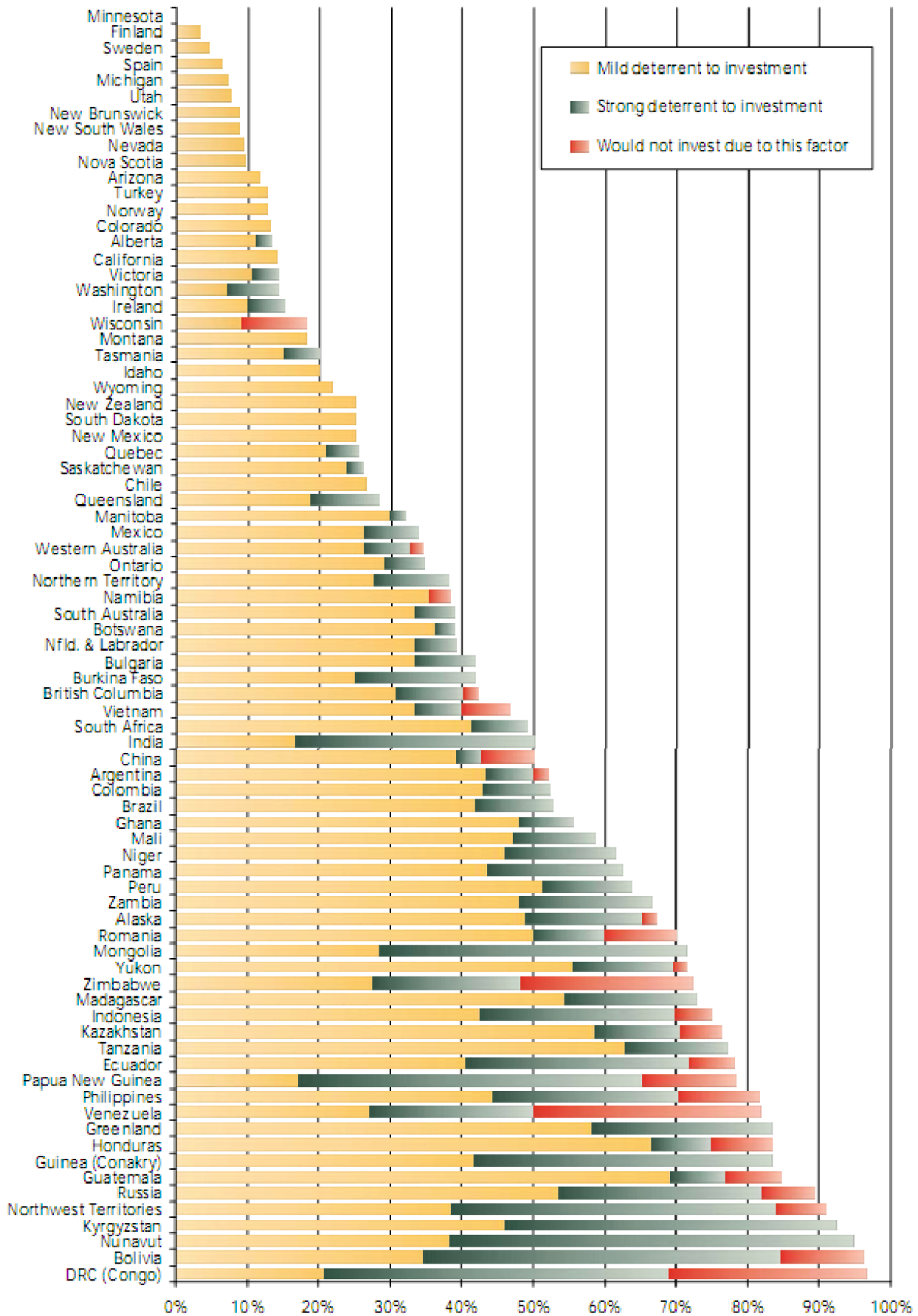
(Uncertainty concerning which area will be protected as wilderness areas, parks or archeological sites)

ที่มา: Fraser Institute (๒๐๑๑)

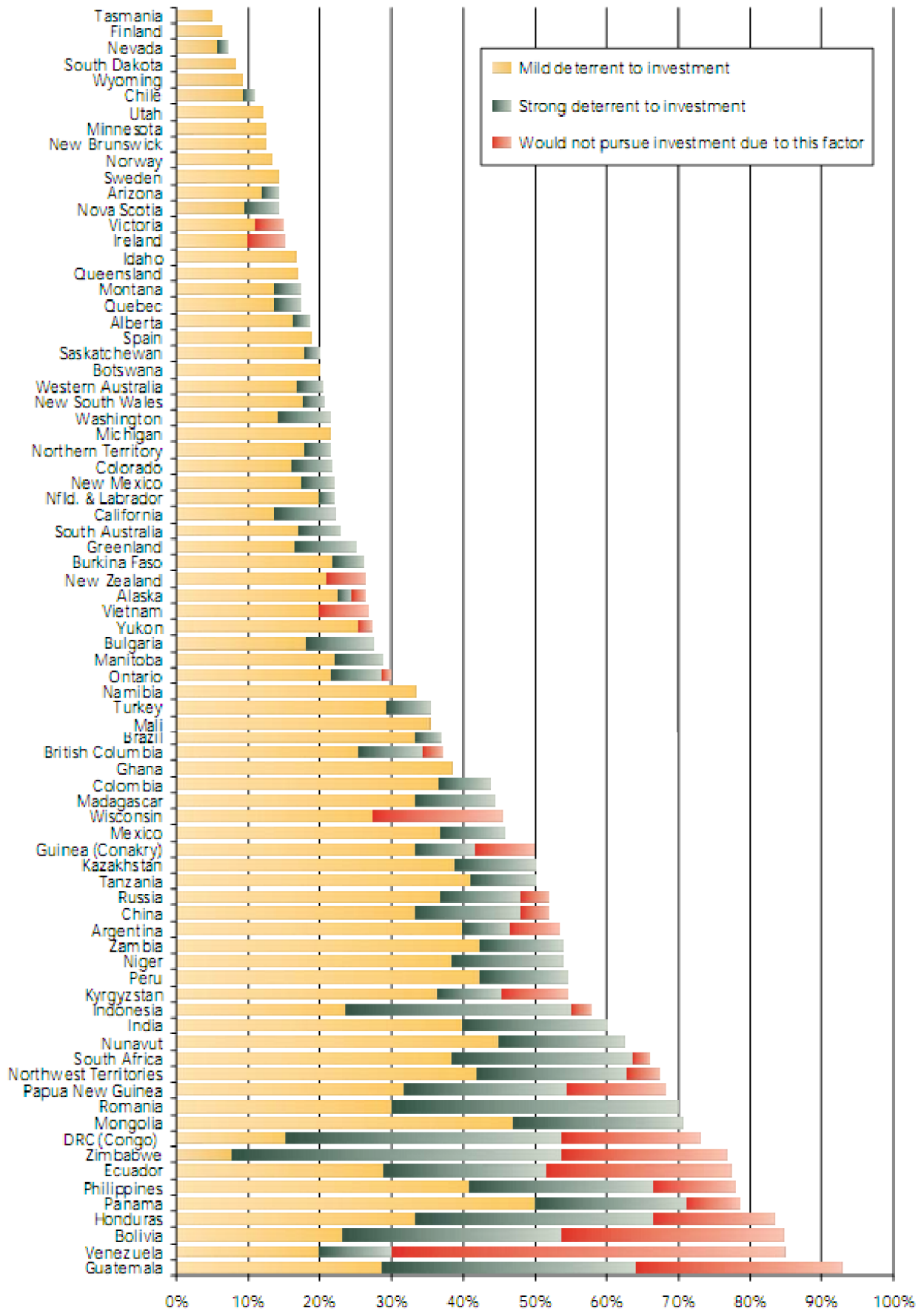
รูปที่ ๘ สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน

(Infrastructure including access to roads, power availability, etc)

ที่มา: Fraser Institute (๒๐๑๑)

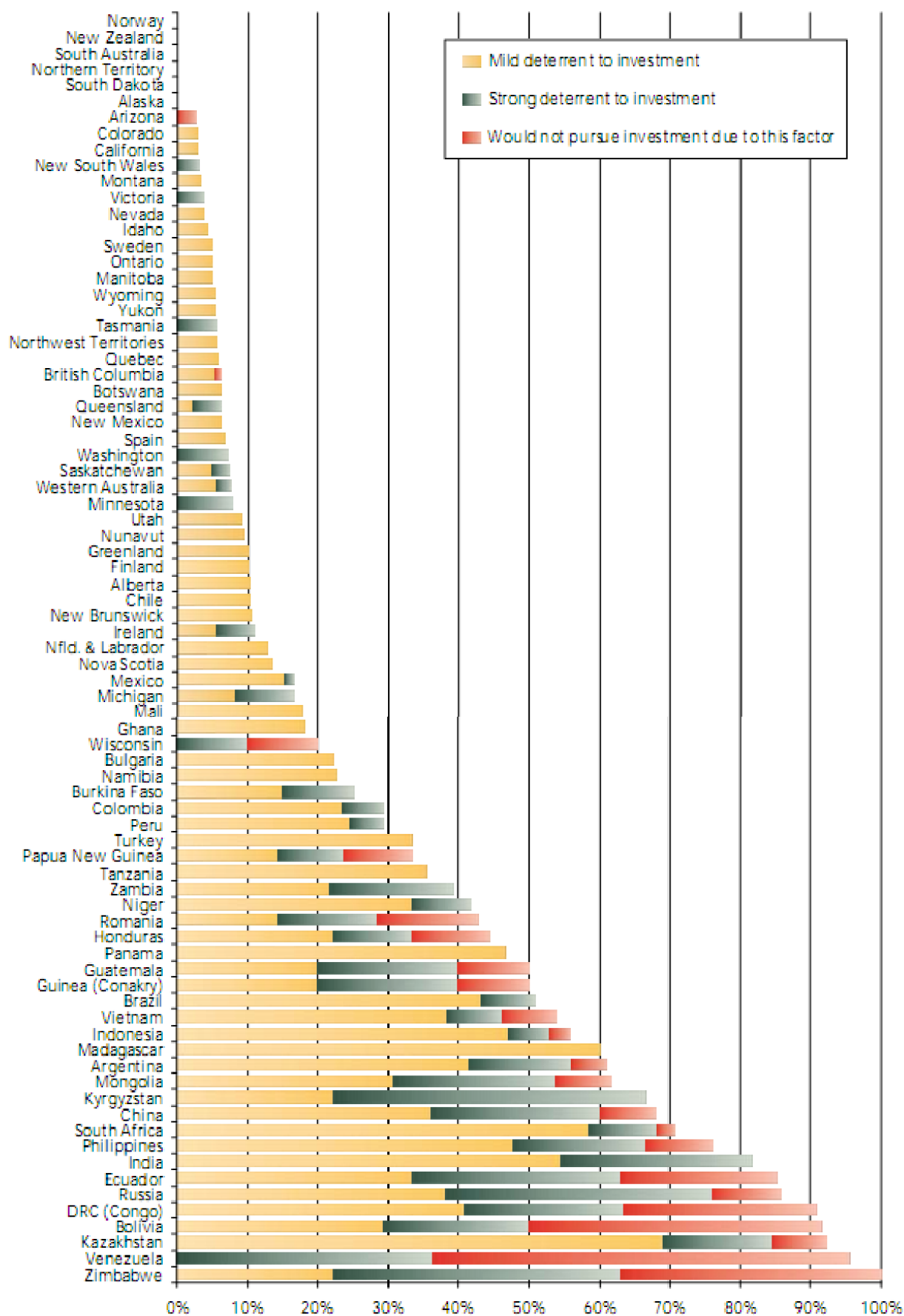
รูปที่ ๙ เงื่อนไขด้านการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชุมชน
(Socioeconomic agreements/community development conditions)

ที่มา: Fraser Institute (๒๐๑๑)

รูปที่ ๑๐ อุปสรรคทางการค้า

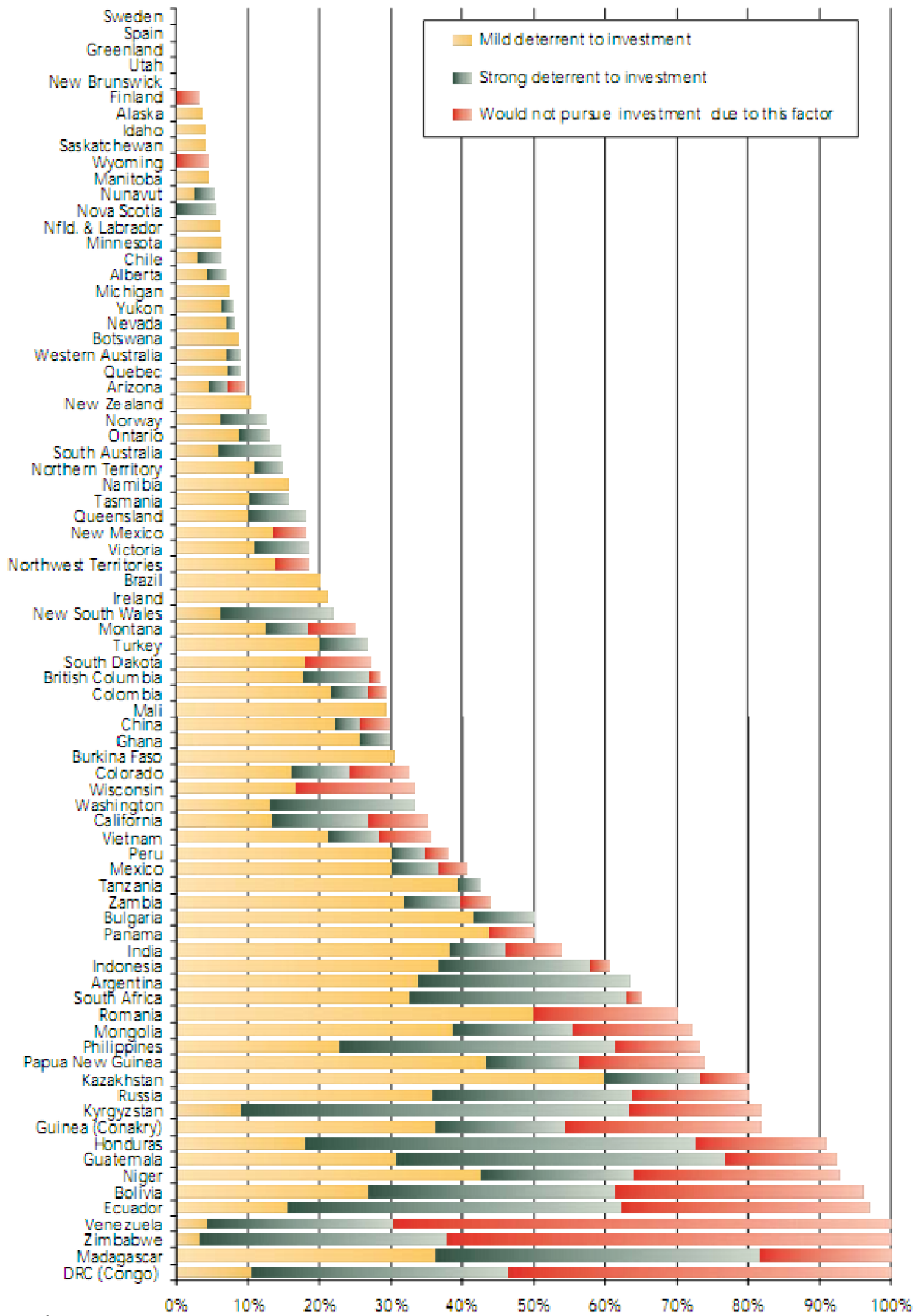
(Tariff and non-tariff trade barriers, restrictions on profit repatriation, currency restrictions, etc.)

ที่มา: Fraser Institute (๒๐๑๑)

รูปที่ ๑๑ เสถียรภาพทางการเมือง
(Political stability)

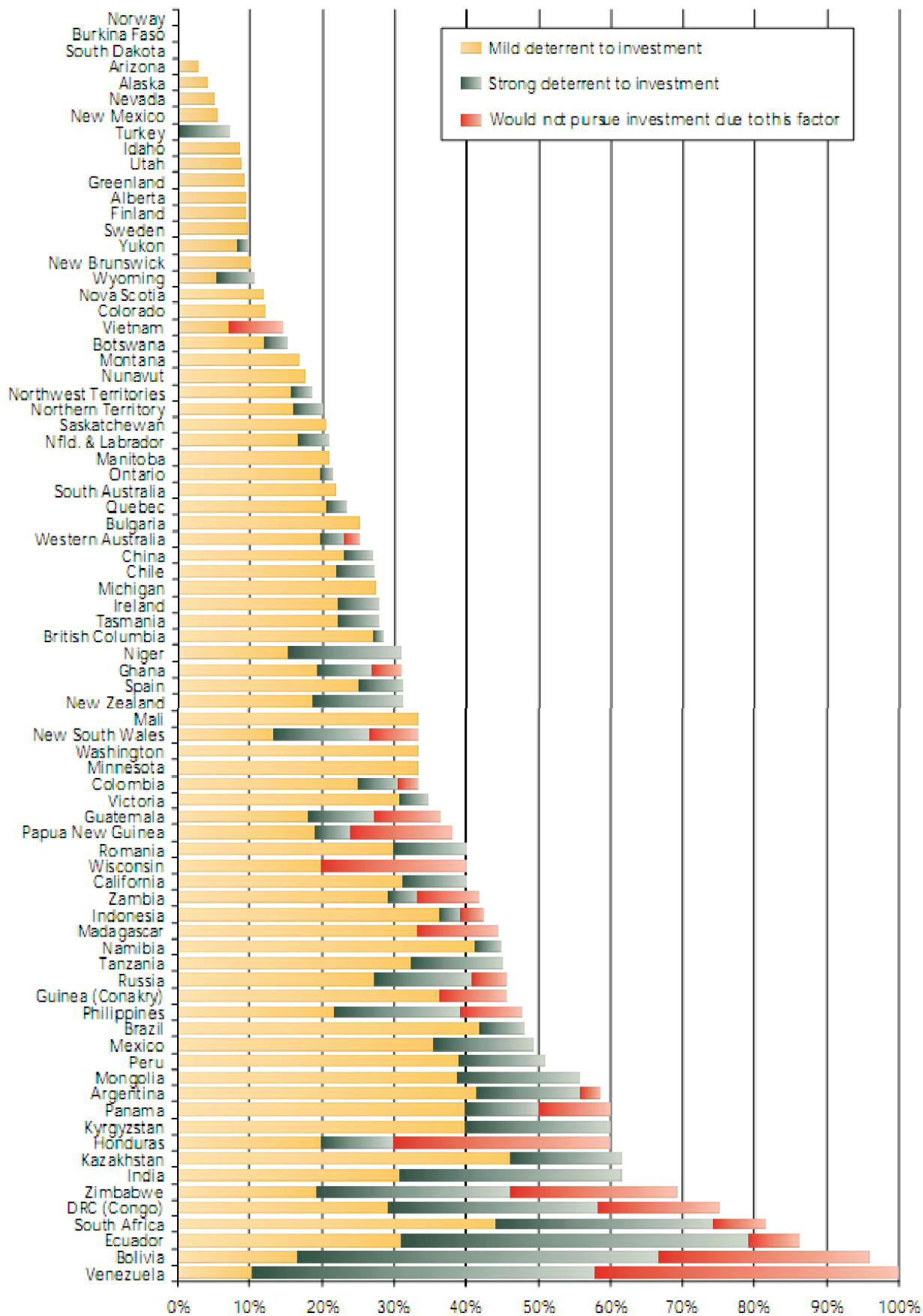

ที่มา: Fraser Institute (๒๐๑๑)

รูปที่ ๑๒ กฎระเบียบ ข้อตกลง และยุ่งยากด้านการจ้างงาน

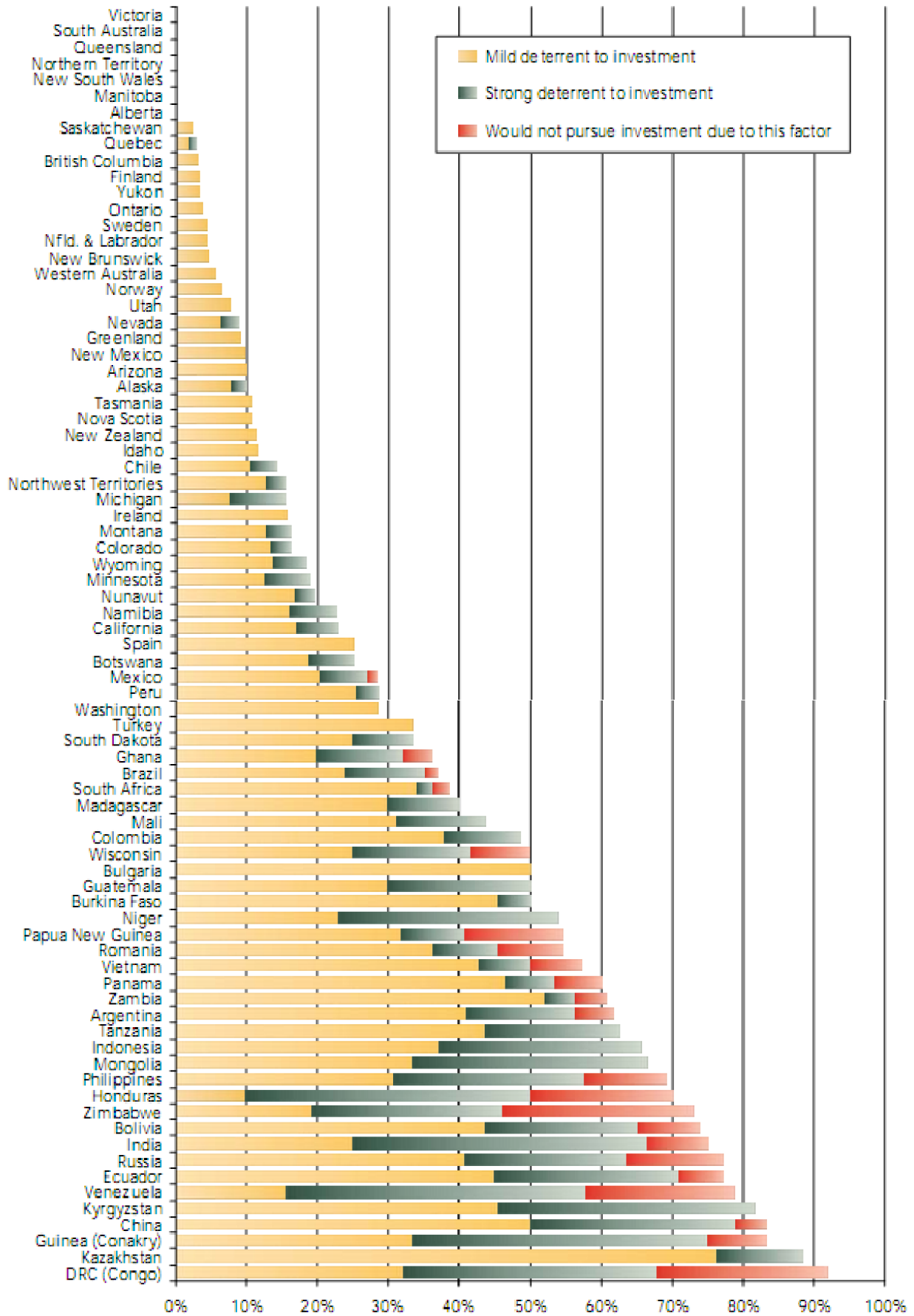
(Labor regulations, employment agreements, and labor militancy or work disruptions)

ที่มา: Fraser Institute (๒๐๑๑)

รูปที่ ๑๓ ฐานข้อมูลธรณีวิทยา

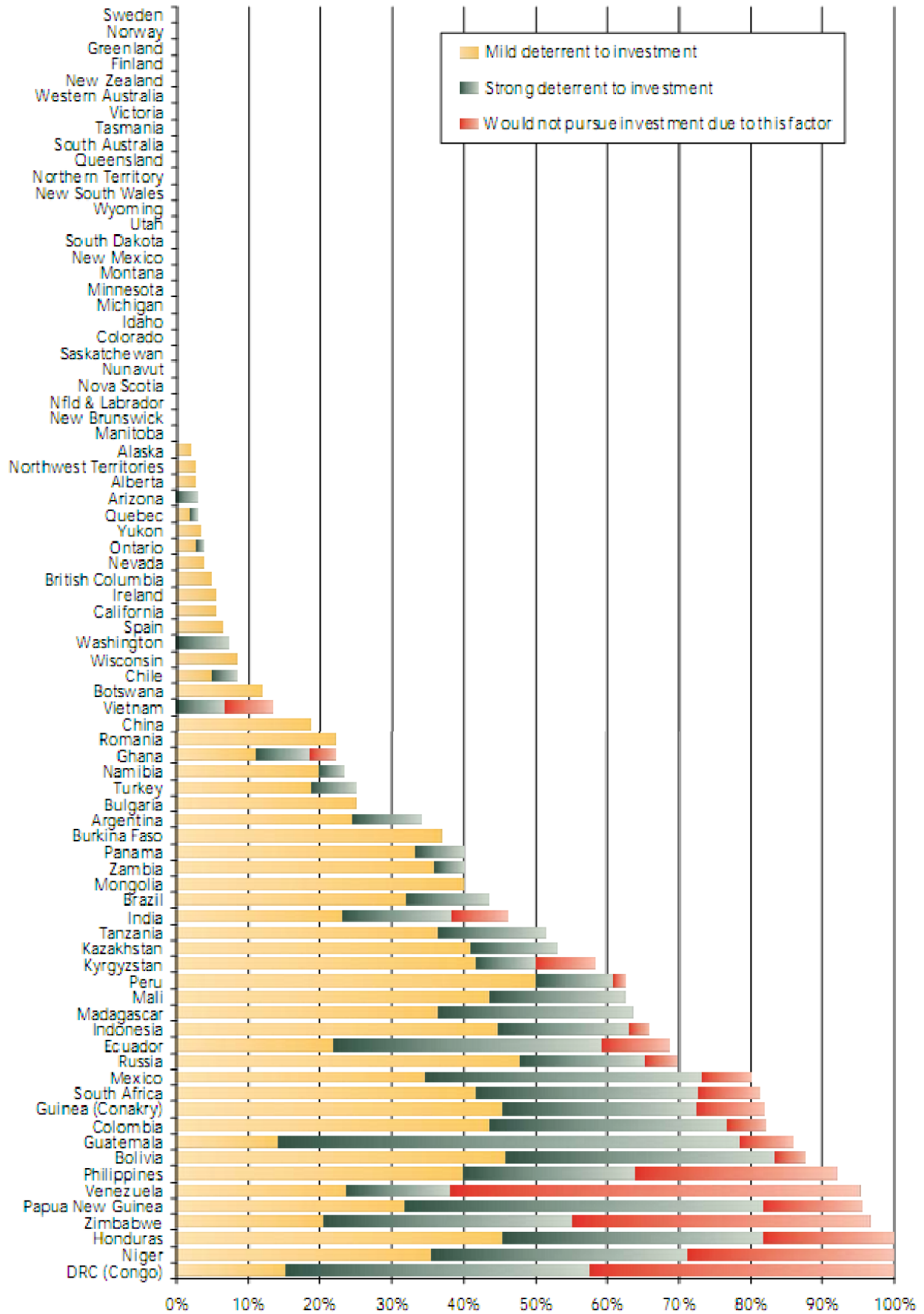
(Geological database including quality and scale of maps, ease of access to information, etc.)

ที่มา: Fraser Institute (๒๐๑๑)

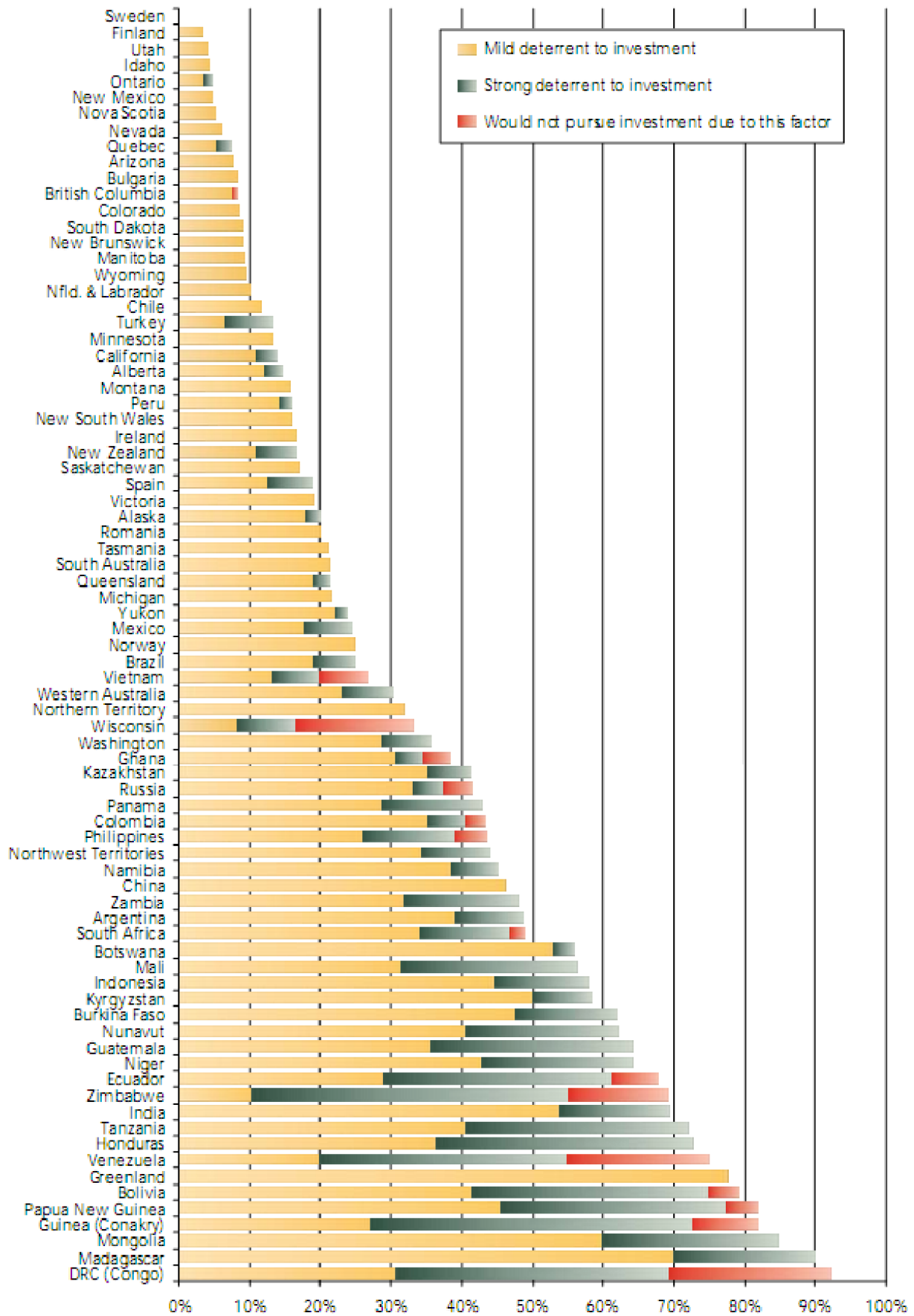
รูปที่ ๑๔ ความปลอดภัย

(Security including physical due to the threat of attack by terrorists, criminals, guerrilla groups, etc.)

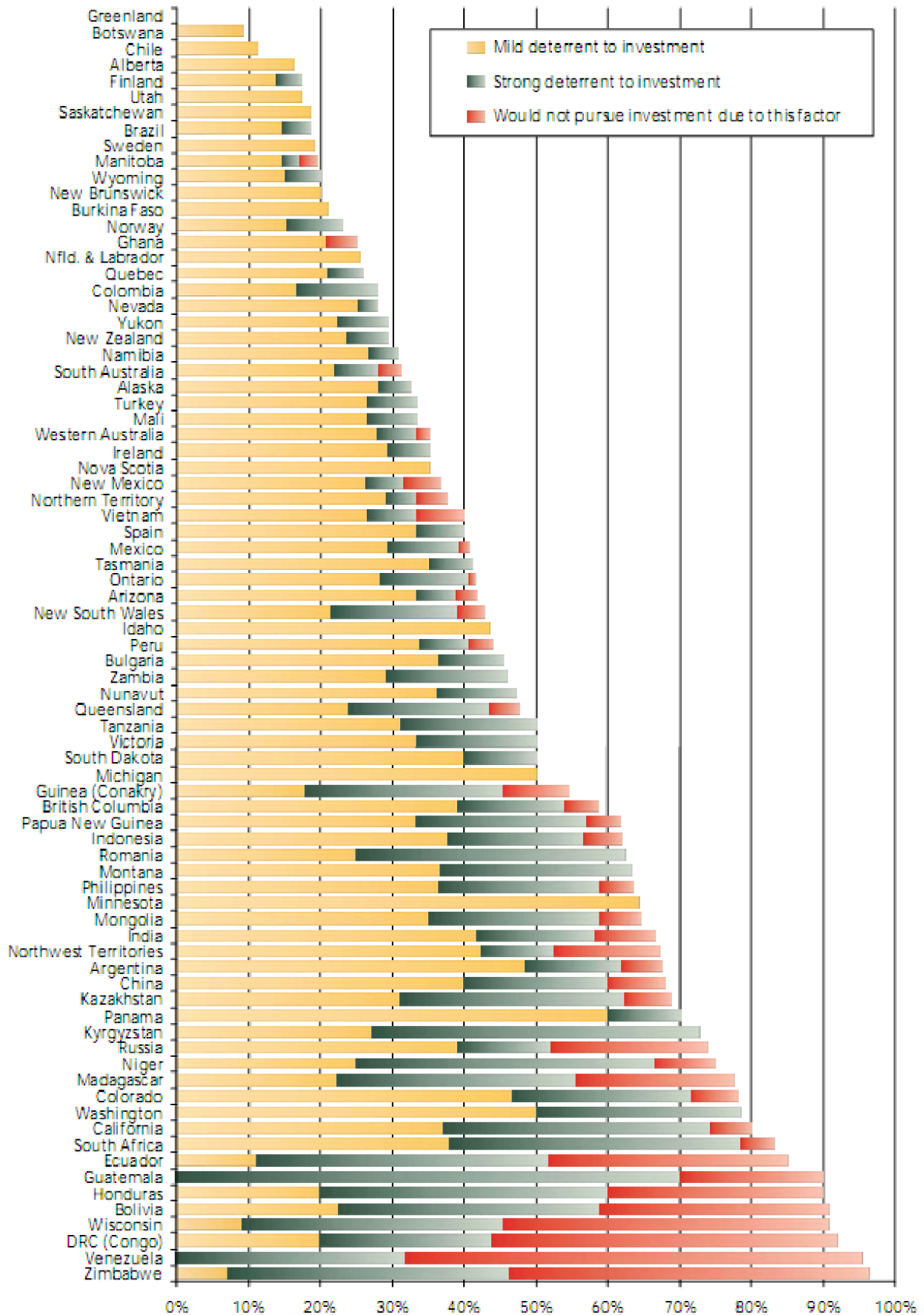
ที่มา: Fraser Institute (๒๐๑๑)

รูปที่ ๑๕ จำนวนและทักษะของแรงงาน
(Supply of labor/skill)

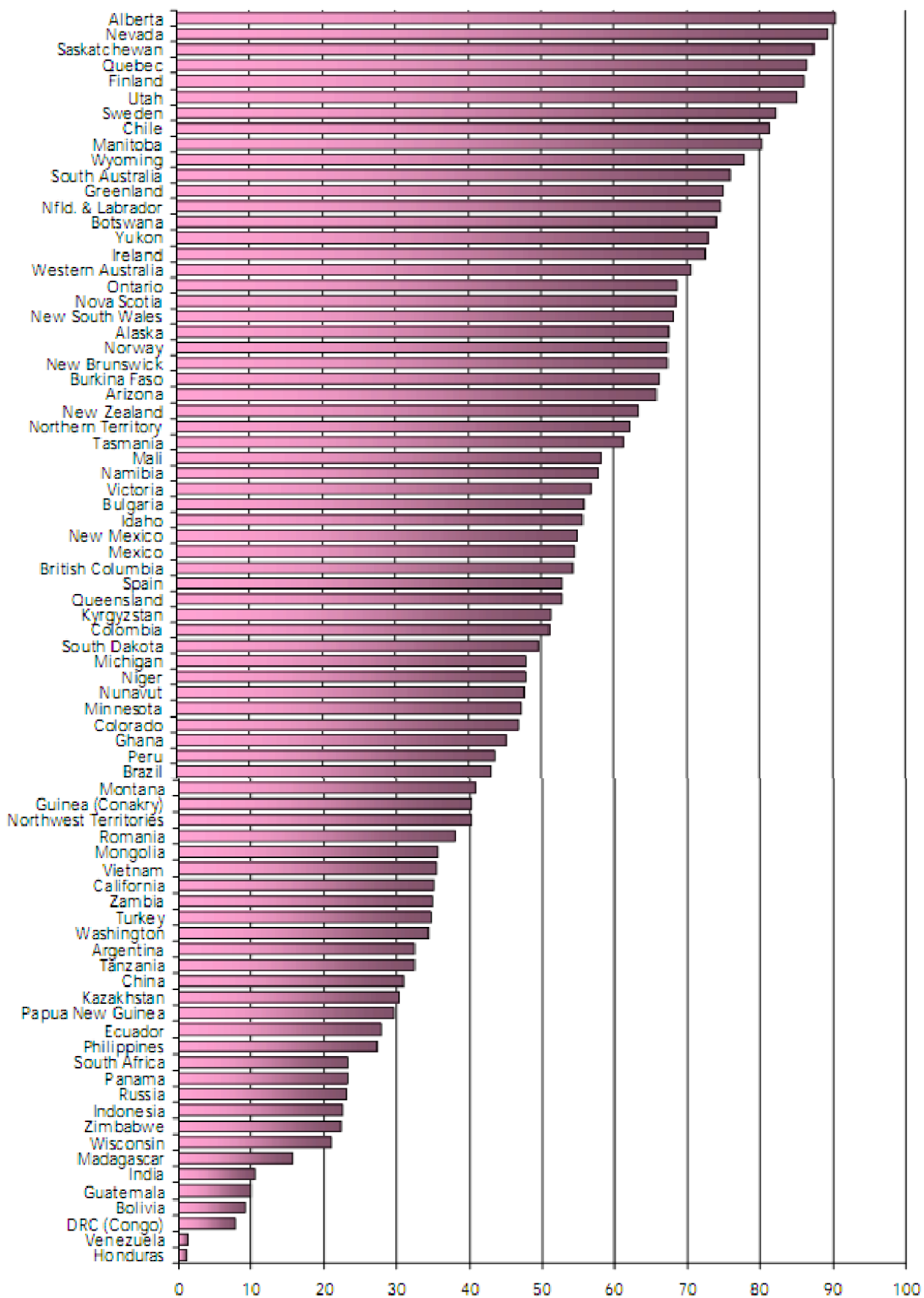
ที่มา: Fraser Institute (๒๐๑๑)

รูปที่ ๑๖ การเพิ่มขึ้นของความไม่แน่นอนในนโยบายด้านแร่รวมทั้งการนำนโยบายไปใช้
(Growing or lessening uncertainty in mining policy and implementation)

ที่มา: Fraser Institute (๒๐๑๑)

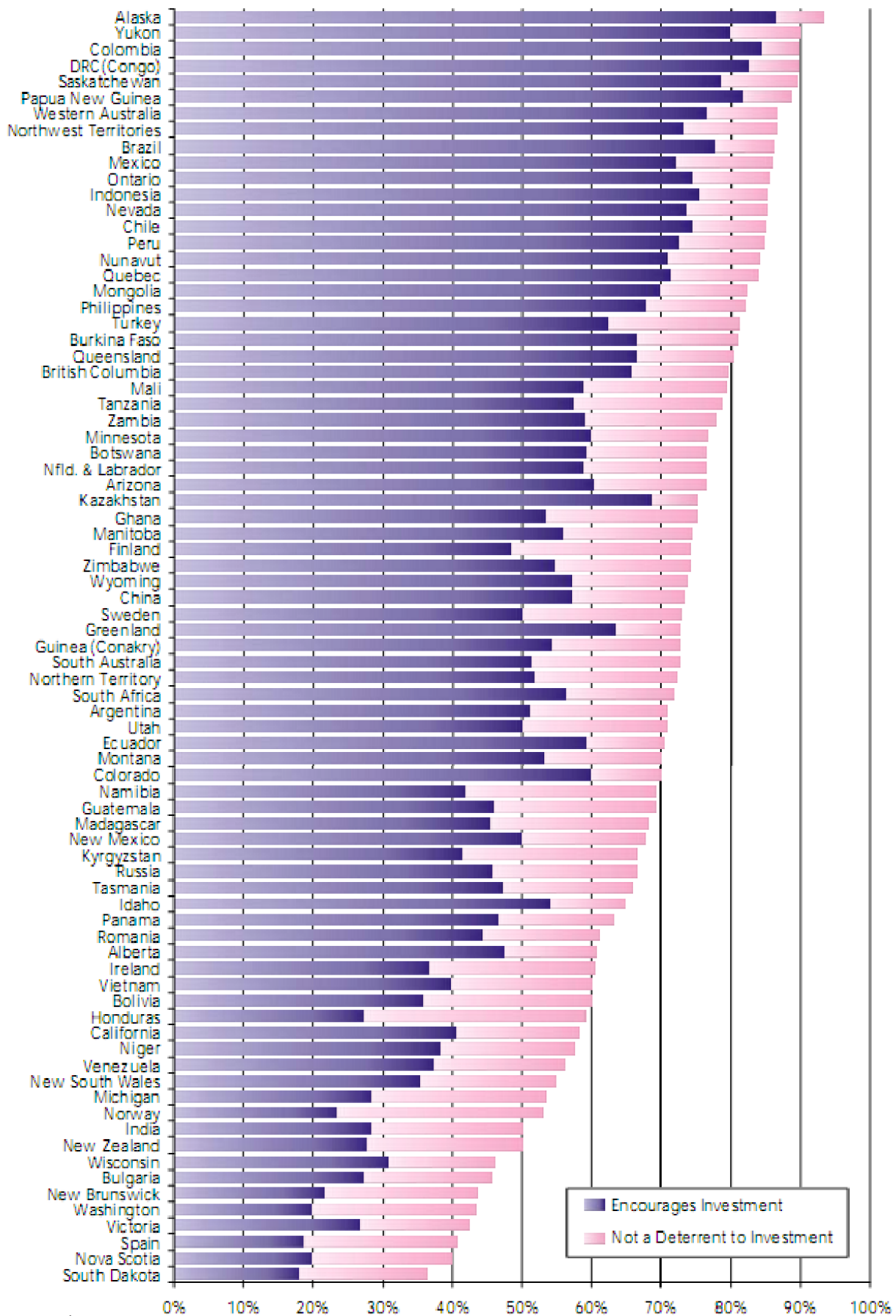
รูปที่ ๑๗ ดัชนีความสามารถด้านนโยบาย (Policy Potential Index)

ที่มา: Fraser Institute (๒๐๑๑)

รูปที่ ๑๘ ดัชนีศักยภาพทรัพยากรแร่ภายใต้กฎระเบียบในพื้นที่ (Policy/Mineral Potential:
Assume no land use restrictions in place and assume industry 'best practices')

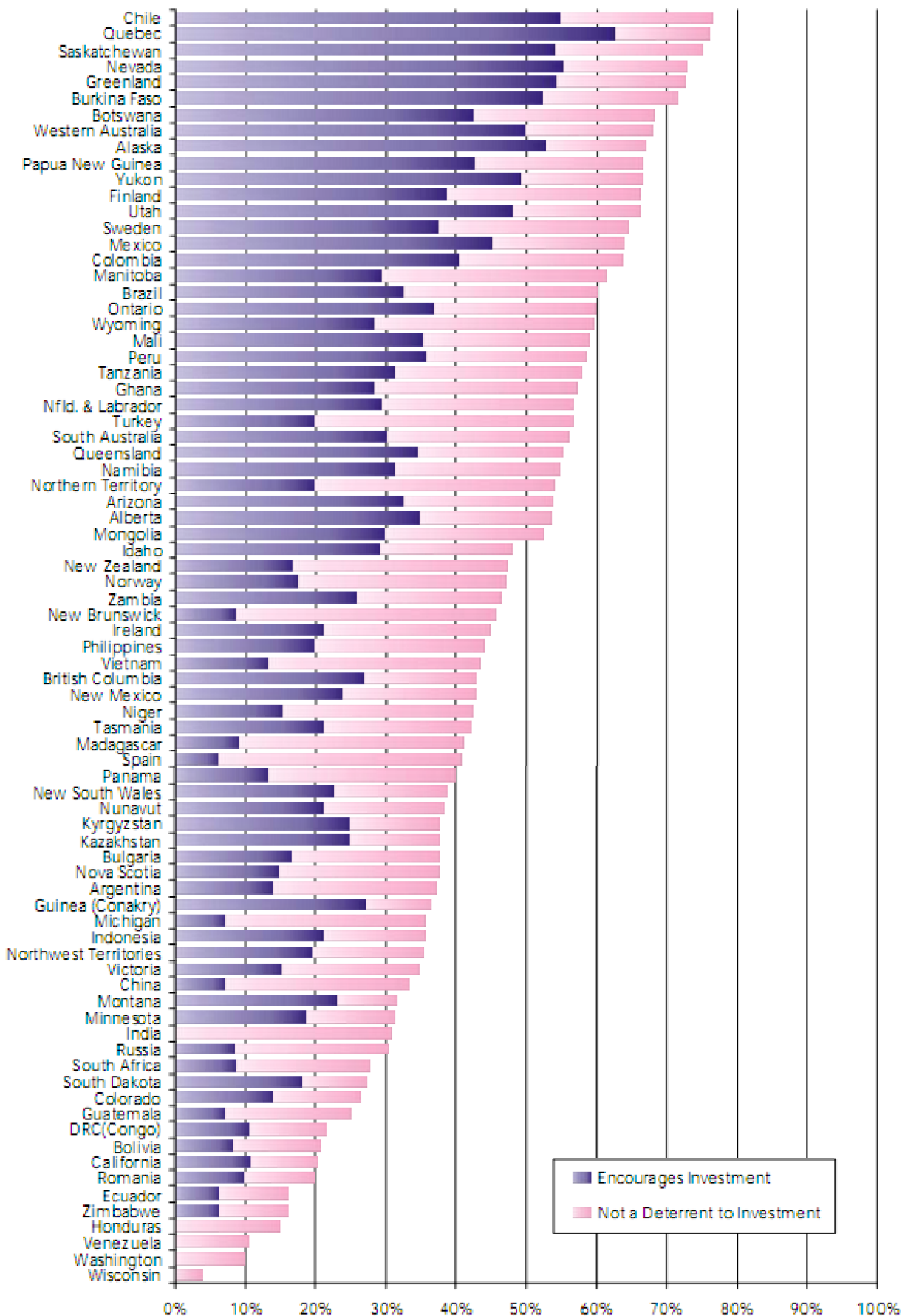

ที่มา: Fraser Institute (๒๐๑๑)

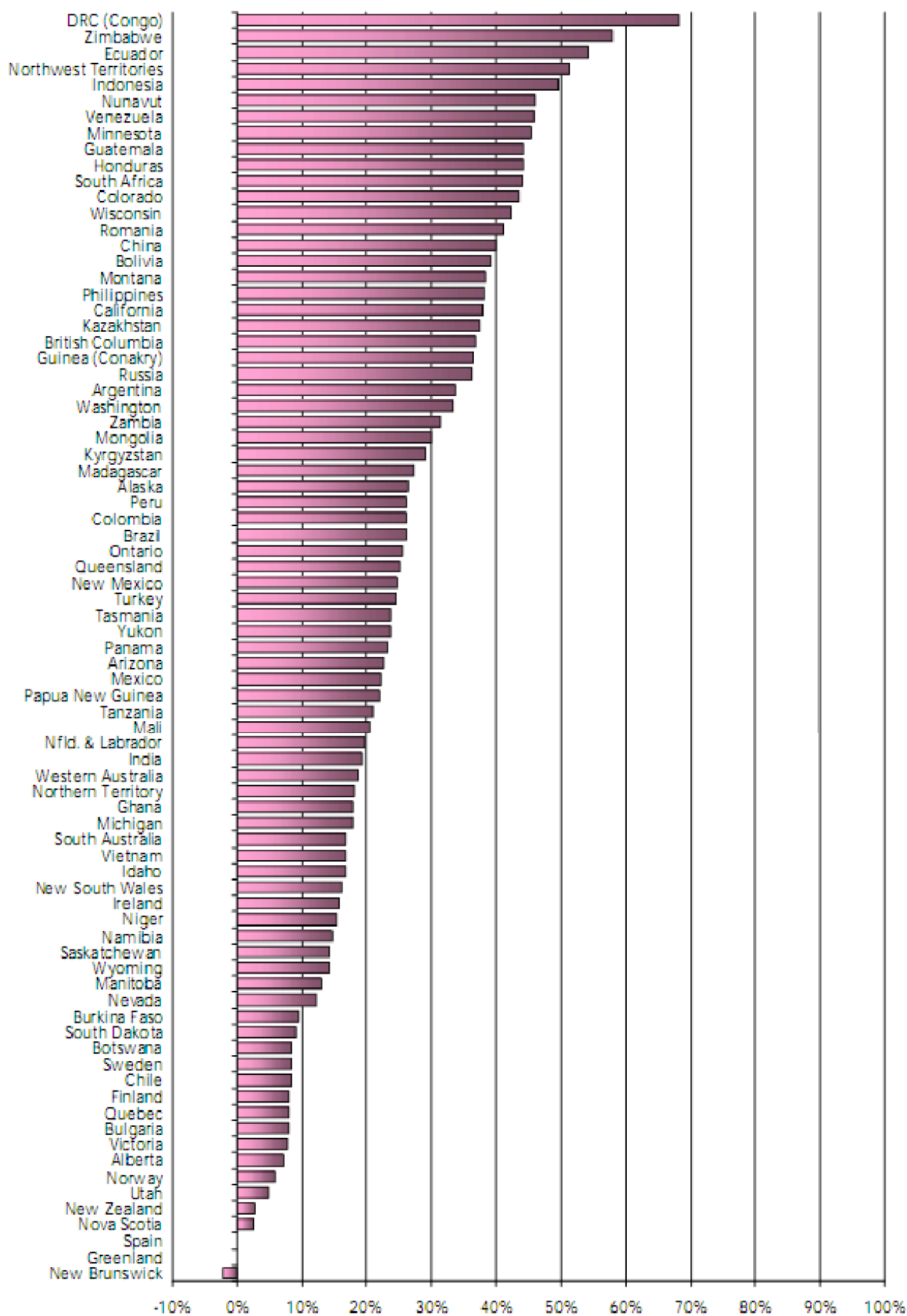
รูปที่ ๑๙ ดัชนีศักยภาพแร่ภายใต้กฎระเบียบในปัจจุบัน

(Current Mineral Potential Index: Assume current regulations and land use restrictions)

ที่มา: Fraser Institute (๒๐๑๑)

รูปที่ ๒๐ ดัชนีโอกาสสำหรับการพัฒนา (Room to Improve)

ที่มา: Fraser Institute (๒๐๑๑)